

РЕШЕНИЕ

№ 1607

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9111** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.76, ал.5 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/.

Образувано е по жалба на УМБАЛ „С. М.“О., ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. П., срещу Заповед за налагане на санкции № РД-253С-297/25.08.2021 г. на управителя на НЗОК, в частта относно констатирани нарушения по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1 и т.1, б. „б“ от Н. за МД 2020-2022г.

В жалбата се твърди, че заповедта в оспорената ѝ част е незаконосъобразна, неправилна и необоснована, като издадена при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че административният орган не е съобразил всички относими по случая доказателства, въз основа на които да бъде обоснован правилен извод относно липсата или наличието на фактическия състав на нарушението по чл. 30, т. 5 от Н. за МД 2020-2022 г. На следващо място е посочено, че процесният административен акт е лишен от съществени мотиви. Счита се, че становището на лечебното заведение се потвърждава по несъмнен начин и от постановеното от Арбитражната комисия по медицински дейности Решение № 1 от 03. 08.2021г., в което изрично е посочено, че лекарите-специалисти, в изпълнение на професионалните си задължения са спазили установените принципи за добра медицинска практика. Моли се за отмяна на заповедта в оспорената ѝ част. Претендират се разноски.

Ответникът – управителят на НЗОК, чрез процесуалния си представител юрк. Й. моли

жалбата да бъде отхвърлена. Подробни аргументи са изложени в писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, Второ отделение, 53-ти състав, като прецени и анализира събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт в изпълнение на правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят УМБАЛ [фирма] е лечебно заведение по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/. В това си качество дружеството е сключило с Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/ договор за оказване на болнична помощ, а именно: № 22-3981/27.02.2020г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки.

Със Заповед № РД-25-307/14.05.2021г., издадена на основание чл. 72, ал. 2, ал.5 и ал. 6 от ЗЗО Управителя на НЗОК и е наредил да бъде извършена проверка на жалбоподателя със задача: „ Контрол по изпълнение на договора на лечебното заведение за оказване на болнична медицинска помощ в съответствие с Н. за медицинските дейности за 2020- 2022г. във връзка с писмо с вх. № 23-00-298 от 12.04.2021г. на НЗОК. Определени са видът и обхватът на проверката – планова, тематична, срокът на проверката, както и длъжностните лица, които да я извършат. За резултатите от проверката е съставен Протокол № РД-25-307-1/21.06.2021г. , връчен на представител на лечебното заведение на 22.06.2021г. В същия протокол са обективирани констатациите за нарушения по посочения по-горе договор, а именно:

В ИЗ № 8742 на З. М. Г. Г., според проверяващите е хоспитализирана на 22.03.2021 г. и дехоспитализирана на 24.03.2021 г. с основна диагноза „Припадък (синкоп) и колапс“ с код по МКБ10. R55. С ИЗ № 9081, З. Г. е хоспитализирана повторно по спешност на 24.03.2021г. в 12.00 часа и дехоспитализирана на 26.03.2021г. Компетентните лица установили обаче, че в издадената при дехоспитализацията на пациента Епикриза е отразено придружаващо заболяване- миома на матката, което обаче не било отразено в Направлението за хоспитализацията, което представлявало нарушение свързано със задълженията на болничното заведение за попълване съгласно изискванията и реквизитите в Приложение № 2, съгласно което вписването на придружаващите заболявания е задължително. Проверяващите установили и други нарушения- а именно амбулаторният лист за хоспитализацията, необходим за мотивацията, че лечебната дейност не може да бъде постигната в условията на извънболничната медицинска помощ е издаден пет дни след дехоспитализацията на лицето; нарушено било и изискването заложено в Н., а именно че при извършване на ултразвуково изследване, вкл. и при интервенционални процедури под ехографски контрол, се изготвя в ИЗ документ „ Протокол за ултразвуково изследване, който съдържа описанието на находката съгласно медицински стандарт по „ Образна диагностика“, име на пациента, час и дата на извършване, собственооръчно положено име и подпис от специалиста, осъществил изследването; в разрез с правилата и изискванията в Н. епикризата, била подписана от завеждащ кардиологичната клиника лекар, който в същото време бил в платен годишен отпуск.

С подадената до съда жалба обаче лечебното заведение оспорва само случая в частта относно констатираните нарушения от проверяващите по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1, т. 1, б.“б“ от Н. за МД 2020г.-2022г. от процесната заповед за санкции, а и именно при проверката компетентните лица установили, че здравно осигуреният пациент е заплатил два броя фактури: № [ЕГН] от 26.03.2021г. за Hydropearl- compressible

Microspheres for Embolization 810 лева и за индивидуален ангио С. 36, 50 лева и фактура № [ЕГН]/24.03.21 за регионална анестезия- епидурална до 60 мин, сумата от 350 лева. Установено било неправомерно изискано от пациента З. М. Г. заплащане за медицински изделия за провеждане на лечение по КП.

В законоустановения срок е постъпило писмено възражение с вх. №

11-02-1012/29.06.2021г. от д-р Й. П., в качеството му на управител на УМБАЛ [фирма] срещу констатациите отразени в Протокол № РД-25-307-1/21.06.2021г. Същото е било разгледано от Арбитражна комисия по медицинските дейности. С Решение № 1 Арбитражната комисия по медицинските дейности е стигнала до решение, че възражението е неоснователно и не се приема.

Административното производство е приключило с постановяване на процесната Заповед № РД-253С-297 от 25.08.2021 г. за налагане на санкция „финансова неустойка“ в общ размер на 3000 лева. Заповедта е връчена на упълномощено от лечебното заведение лице на 01.09.2021 г.

Жалбата срещу Заповед № РД-12-253С-297 от 25.08.2021 г. е подадена на 13.09.21г. в НЗОК с вх. № 11-02-149, в частта относно констатираните нарушения по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1, т. 1, б. „б“ от Н. за МД 2020-2022 и въз основа на нея е образувано настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът в настоящия състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, подадена е от надлежна страна, при наличие на правен интерес от обжалването и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. На първо място съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗЗО, в случай че арбитражната комисия потвърди констатациите на длъжностното лице по чл. 72, ал. 2, се прилагат санкциите, предвидени в договора между РЗОК и изпълнителя на медицинска или на дентална помощ, а съгласно чл. 76, ал. 2 ЗЗО, санкциите се налагат със заповед на управителя на НЗОК, съответно на директора на РЗОК, която се издава в срок до един месец от уведомяването от страна на арбитражната комисия на управителя на НЗОК, съответно на директора на РЗОК, че са потвърдени констатациите на длъжностното лице по чл. 72, ал. 2, и се съобщава на лицето - обект на проверката, тоест в случая е налице компетентност на издателя на административния акт.

На второ място, оспорената заповед е издадена при неспазване на законоустановената форма и подлежи на отмяна съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК. Не са посочени обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и неговата разпоредителната част. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, в същия следва да бъдат изложени фактическите основания за неговото издаване, подведени под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 142 във връзка с чл. 7 АПК/, като ясно и недвусмислено бъде обективизирана волята на административния орган в разпоредителната част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението на акта. Тези елементи от

съдържанието на административния акт са изчерпателно изброени, задължителни са, поради което и разширително тълкуване на нормите на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК е недопустимо. Изискването за мотивиране на акта означава той да съдържа съвсем конкретни съображения за неговото издаване, които освен това да бъдат и напълно относими към материалното право /респективно правно отношение/ и хипотезата на приложимата правна норма. В този смисъл липсата на мотиви пречатства съдебния контрол, който се изразява в преценка за материалната законосъобразност на акта и постановен ли е същият в съответствие с целите на закона /чл. 146, т. 4-5 АПК/.

Приложение намира и изложеното в ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС: „необходимостта и задължителността на излагането на мотиви при издаване на акт от административния орган са решени с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 и ал. 2, т. 3 от З.. По този начин се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. /.../ липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в нормативния текст условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт. При тяхното наличие органът е задължен да издаде акта. Когато органът действа при оперативна самостоятелност, предвидените нормативни условия също са задължителни. Обсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, е негово задължение съгласно чл. 11, ал. 1 от З., който не въвежда различни режими при различните форми на компетентност на органа. Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона“.

В случая с оспорената заповед се санкционира лечебното заведение за констатирани нарушения по извършена проверка със задача „Контрол по изпълнение на договора на лечебното заведение за оказване на болнична медицинска помощ в съответствие с Н. за медицинските дейности за 2020- 2022г. във връзка с писмо с вх. № 23-00-298 от 12.04.2021г. на НЗОК. С подадената до съда жалба УМБАЛ „С. М.“,О. оспорва само случая в частта относно констатирани нарушения от проверяващите по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1, т. 1, б.“б“ от Н. за МД 2020г.-2022г.- а именно извършени неправомерни плащания от З. по време на болничния ѝ престой за медицински дейности, които се гарантират от бюджета на НЗОК. Лаконично в заповедта е разписано решението на Арбитражната комисия, с което възражението на лечебното заведение срещу Протокола № РД 25-307-1/21.06.2021г., в който са обективирани резултатите от проверката е прието за неоснователно като цяло. В

заповедта обаче не е коментирано детайлно и не е взето предвид становището на компетентните лица в арбитражното решение, относно оспорваните в настоящето съдебно производство констатирани нарушения. Видно от взетото решение на Арбитражната комисия медицинското изделие „микропартикули“ по списъка на НЗОК не е било подходящо за пациентката в разглеждания от проверката случай, поради което лекарите са преминали към емболизация с хидроперли, които са с добри показатели и по-подходящи за пациента, но не са включени в списъка и не се заплащат от НЗОК. Така също в решението е изрично отбелязано, че съгласно диагностично-лечебния алгоритъм на КП № 20.1 за извършване на подобна манипулация НЗОК не заплаща регионална анестезия-епидурална. В този смисъл е обобщено, че лекарите-специалисти в изпълнение на професионалните си задължения в конкретния случай за визираните нарушения са спазили установените принципи за добра медицинска практика, според които лекарят е длъжен да поставя грижите за пациента на първо място, а лекарската намеса и грижи трябва да бъдат навременни. Не било установено от компетентните лица неправомерно заплащане от страна на здравно осигуреното лице на медицински дейности и продукти. В решението е коментирано и обстоятелството, че лицето собственооръчно е подписало писмено съгласие, с което е удостоверило информираността си за заплащането на медицински дейности, които не се заплащат от НЗОК. Това навежда на извода, че лекарите, в изпълнение на професионалните си задължения, преди извършване на необходимите манипулации са уведомили лицето за нуждата от прилагане на процесните хиперболи, както и регионална анестезия-епидурална, които обаче не са включени в списъка за реимбурсация, и следователно същите не се заплащат от НЗОК. С оглед горното съдът намира за правилен изводът на арбитражната комисия, че заплащането от страна на пациентката е напълно релевантно, съответно с процесния случай и необходимост.

Видно в оспорената в настоящето производство заповед, липсва произнасяне от органа относно даденото становище от арбитражната комисия. Налице е произнасяне с решение на арбитражната комисия по направеното от лечебното заведение възражение, с което очевидно управителят на НЗОК нито се е съобразил, нито е изложил доводи защо не го приема за основателно. В случаите, когато управителят на НЗОК възприема становището на арбитражната комисия, то същият може да препрати към решението на Арбитражната комисия, но това не го освобождава и от задължението да изложи и свои собствени мотиви. Когато обаче резултатът е различен, то е необходимо излагането на подробни мотиви за вземането на конкретно решение.

В разпоредбата на чл.74, чл.75 и чл.76 от ЗЗО е разписана процедурата, като същата визира установени от контролния орган по чл.72, ал.2 от ЗЗО нарушения по чл.73, ал.1 от ЗЗО. Същата може да завърши с налагане на санкция, която се налага със заповед на Директора на РЗОК. В нея е предвидена и възможност за произнасяне на Арбитражната комисия, състояща се от представители на здравната каса и на съсловните организации. Предвидено е, че при липсата на становище от проверяваното лице с възражения срещу протокола, в който са установени нарушенията, управителят на НЗОК издава заповед за налагане на санкция / чл.74, ал.5 от ЗЗО/. При наличието на становище от проверяваното лице с възражения срещу протокола, в който са установени нарушенията, становището се разглежда от Арбитражната комисия, като при потвърждаване на констатациите се издава заповед

за налагане на санкция / чл.76, ал.1 от ЗЗО/. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 413 от Н. за МД за 2020-2022г., където се сочат критериите, по които се определя вида, включително и размера на санкцията и по които трябва да са налице изрични мотиви в санкционния административен акт. Изборът, който административният орган следва да направи в рамките на предоставената му възможност за оперативна самостоятелност при санкциониране също следва да бъде мотивиран съобразно законоустановени правила. Задължение на прилагачия санкцията орган е да съобрази вида и размера на санкцията с тежестта на констатираното нарушение, неговата поредност, както и с решението на арбитражната комисия, ако спорът е отнесе към нея. В случая съдът намира, че административно наказващият орган не само не се е съобразил с решението на арбитражната комисия, но не и изложил подробни мотиви защо не възприема крайният му извод за липсата на извършени нарушения по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1, т. 1, б.“б“ от Н. за МД 2020г.-2022г. от страна на лечебното заведение.

Неизлагането на мотиви, дори и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, е основание за отмяната на акта. Изискването за мотивиране на административните актове обезпечава правилно упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на страните за защита. Ето защо, пълната липса на мотиви винаги е съществен порок на акта и води до неговата отмяна съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК. С оглед на изложеното, оспорената заповед следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, своевременно заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноси е основателно и се уважава от съда за сумата в размер на 150 лева, от които 50 лева заплатена държавна такса и определено съда в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение-чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 53-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „С. М.“,О., ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. П., Заповед за налагане на санкции № РД-253С-297/25.08.2021 г. на управителя на НЗОК, в частта относно констатирани нарушения по чл. 30, т. 5 и чл. 344, ал.1 и т.1, б. „б“ от Н. за МД 2020-2022г.

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса да заплати на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „С. М.“,О., ЕИК[ЕИК] сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му.

Съдия: